

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Аганіна А.О.

*кандидат юридичних наук, асистент,
Запорізький національний університет*

ПРІОРИТЕТИ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ПЕРЕПІДГОТОВКИ ТА ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ КАДРІВ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄС

Дуже важливим питанням в адміністративно-правовій науці постає законодавство про державну службу. Воно потребує та зазнає докорінних змін у зв'язку з вступом України до ЄС. Питання вдосконалення нормативного забезпечення процесу підготовки та перепідготовки державних службовців на сьогодні стає окремим предметом правового осмислення. І саме адаптація законодавства є пріоритетною складовою інтеграції України до ЄС.

Питаннями адаптації вітчизняного законодавства займалися В.Б. Авер'янов, Б.В. Бабіна, О.М. Бандурка, С.В. Грищак, О.М. Ковальчук, Т.О. Коломоєць, В.Ф. Пузирний, К.М. Рудой, В.А. Семиченко, Ю.С. Шемшученко та інші.

В словниково-довідниковій літературі здебільшого зазначається, що термін «адаптація» (від лат. *adaptatio* – пристосовувати) виник у другій половині XVIII ст. Запровадження його в науковий вжиток пов'язують з ім'ям німецького фізіолога Ауберта, який використав цей термін для характеристики явищ пристосування чутливості органів зору (або слуху) [1, с. 18-20].

В.А. Семиченко, в свою чергу, досліджуючи поняття адаптації зазначає, що воно вживається в сучасній науковій літературі та бере початок від латинського «*adaptare*» – пристосувати, налагоджувати, влаштовувати [2, с. 74]. Таким чином, поняття «адаптація» є багатозначним, що відображає різноманітність та багаторівневість цього явища.

У Великому юридичному енциклопедичному словнику за загальною редакцією Ю.С. Шемшученка, адаптація законодавства визначається як форма правової гармонізації, сутність якої полягає в узгодженні та пристосуванні нормативно-правових актів національного законодавства до міжнародних, європейських або внутрішньодержавних правових

стандартів. Ґрунтується на принципах системно-функціонального та порівняльно-правового пізнання державно-правових явищ і формування відповідної системи законодавства [3, с. 15-16].

Як справедливо зауважує К. Яценко, термін «адаптація» охоплює не тільки проведення гармонізації та уніфікації законодавства України з законодавством ЄС, але і здійснення всього комплексу заходів, необхідних для приведення законодавства України у відповідність до вимог нормативно-правових актів ЄС [4, с. 57].

Отже, вбачається, що сама суть адаптації законодавства безпосередньо не полягає у набутті членства в ЄС, а є одним з пріоритетних напрямів налаштування законодавства України до ЄС.

Адаптація вітчизняного законодавства життєво необхідна для правотворчих та реформаційних процесів в Україні ще й тому, оскільки вона фактично спрямована на оптимізацію та систематизацію нормативно-правової бази, уникнення прогалин та суперечностей. Більше того, враховуючи той факт, що відповідно до міжнародних зобов'язань України та її стратегічної мети щодо подальшої європейської інтеграції, наша держава продовжує внутрішні перетворення щодо зміцнення демократії, утвердження принципу верховенства права, поваги до прав людини, принципу розподілу влади та незалежності суду. Ефективність адаптації вітчизняного законодавства безпосередньо впливає і на побудову правової держави та формування громадянського суспільства в Україні. Власне, у цьому й полягає сутність та призначення адаптації законодавства, що й зумовлює її пріоритетне значення як самостійної складової правової реформи в Україні.

На підставі вищевикладеного, можна запропонувати власний варіант визначення адаптації законодавства України до законодавства ЄС як пріоритетної складової процесу інтеграції України до Європейського Союзу та наряду правової реформи в Україні. Метою даного процесу є досягнення відповідності правової системи України правовій системі ЄС.

Отже, пріоритети адаптації полягають у пристосуванні, заснованому на принципах системно-функціонального та порівняльно-правового пізнання державно-правових явищ, вітчизняного законодавства до відповідних європейських стандартів правотворення і правозастосування.

Список використаних джерел:

1. Політологічний словник / за ред. М.Ф. Головатого, О.В. Антонюка. – К. : МАУП, 2005. – 792 с.
2. Семиченко В.А. Психология деятельности / В.А. Семиченко. – К. : Издатель Ешке А.Н., 2002. – 248 с.

3. Великий енциклопедичний юридичний словник / За редакцією акад. НАН України Ю.С. Шемшученка. – К. : ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. – 992 с.

4. Яценко К. Місце гармонізації в процесі адаптації законодавства України до законодавства Європейських Співтовариств / К. Яценко // Український часопис міжнародного права. – 2003. – № 1. – С. 55–61.

Кравченко К.О.

студентка,

*Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ВИЗНАЧЕННЯ ФОРМ ЗДІЙСНЕННЯ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА. ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО РОЗВИТКУ ЗАКОНОДАВСТВА

На сьогодні в українському законодавстві використовується поняття «державно-приватне партнерство» як переклад західного варіанту Public Private Partnership, що звужує розуміння даного адміністративно-правового інституту і не відображає його взаємозв'язок із публічною адміністрацією. Відповідно, одним із завдань нашої роботи є розробка пропозицій щодо приведення вітчизняного законодавства у відповідність з традиційною адміністративно-правовою доктриною, що сформувалася на теренах нашої держави. Наступним і основним завданням цієї статті є відображення форм проведення публічно-приватного партнерства в Україні з урахуванням правового досвіду Великобританії.

Актуальність теми дослідження обумовлена наступними чинниками: існування невідповідностей у законодавстві щодо форм публічно-приватного партнерства, відсутність єдності розуміння даного поняття та його взаємозв'язку з іншими інститутами адміністративного права, що пов'язано з відносною новизною зазначеної концепції.

Для цілей нашої роботи необхідно визначити поняття публічно-приватного партнерства (ППП). Отже, PPP являє собою спільну діяльність публічного і приватного партнерів, що охоплює всі види взаємодії направлені на забезпечення реалізації державної політики для задоволення публічного інтересу. Предметом, на який спрямована така взаємодія, можуть слугувати підвищення якості надання послуг або розвиток інфраструктури.

У цій роботі використано досвід Великобританії, оскільки саме з цією країною пов'язаний один із перших адміністративно-правових документів, спрямованих на регулювання відносин між публічним і